

Kerkverhaal 8

Mijn pake en beppe van heit zijn kant trouwden in 1887, beppe was kerkelijk opgevoed, ze kwam van Tzum. Pake niet, maar ging hier wel naar de christelijke school, meestal 's winters. Hij was 9 jaar en moest toen al bonen planten op het land. Dus van ' school gaan, kwam net zoveel. Toen ze getrouwd waren heeft beppe, pake nog leren lezen, want zei ze: als ik er niet meer ben, moet jullie heit wel de Bijbel kunnen lezen. Het werd een heel kerkelijk meelevend gezin. De kinderen bleven hun hele leven kerkelijke functies vervullen. Pake zijn heit heeft op oudere leeftijd ook nog belijdenis gedaan.

Eerste geslacht: Mijn moeder haar familie was kerkelijk, kwam hier wonen in 1833. Deze pake en beppe waren 61 jaar getrouwd. Toen ze 50 jaar getrouwd waren stond deze advertentie in de krant: 'Moge deHeere hen bij het klimmen hunner jaren, steeds zegenen met zijn Heil'

Tweede geslacht: werkten en kerkten hier ook. Onder de rouwadvertentie van die pake stond: In leven ouderling der hervormde kerk.

Derde geslacht: mijn pake en beppe. Deze geslachten hebben bijna 135 jaar naast elkaar gewoond, van vader op zoon. De familie van mijn heit ligt begraven aan de noordkant van de kerk ter hoogte van het oude klokkenluidersdeurtje.

De familie van mijn mem ligt begraven aan de zuidkant van de kerk ter hoogte van de kleine kerkdeur. In leven, in de kerk; na de dood, er omheen op de hof. Dit is nog zo tot vandaag toe.

Mijn heit en mem trouwden in 1935. Mijn heit was voor zijn trouwen jarenlang voorzitter van de Jongelingsvereniging geweest. Hij had veel aan zelfstudie gedaan. Daar kwamen veel inwonende 'boerenfeiten' die niet veel naar school hadden gegaan, die daar nog wat konden leren, o.a. voordragen, een inleiding maken, een onderwerp bespreken. Later was heit jarenlang ouderling. Als ik dan met heit op de stang van de fiets naar de kerk ging, zei heit: „Ga jij maar in het hoekje zitten (van de ouderlingenbank), heit komt straks wel.”

Toen de kerk enige jaren geleden gerestaureerd was, heb ik tijdens de bezichtiging nog even in dat hoekje gezeten. Het deed me goed. Het Kerstfeest werd gevierd hier in de kerk. Er stond een grote kerstboom met echte kaarsen en iemand van het schoolbestuur hield met een grote ragebol en een emmer water de boom in de gaten. En dan die prachtige verhalen, je zag het gebeuren. Van die man op de slee die overvallen werd door een roedel wolven en onder de ton kroop midden in het bos, ik zie het nog voor me. 's Middags gingen we hier naar de kerk en dan zaten we op die bankjes voor het hek of voor de hoge banken. Ik kon niet stil zitten, er was wel een dominee die er iets van zei, nou dan was de boot aan. Mem heeft me er wel eens weggehaald, dan moest ik bij haar in de bank zitten, niet best.

Toen we groter waren gingen we vanuit de kleine-meisjesvereniging, met een groepje bij de oude mensen langs, met een eigen gemaakt kerststukje. We deden dan een stukje liturgie en zongen een lied. Zo ook bij een vrouw, die op een heel oude man paste via de diaconie.

„Ja, ja”, zei ze,, „dat ik nu niet meer naar de kerk kan vind ik heel erg.” Ik er later even heen, ik zei: „ik wil wel een keer oppassen.”

„Wanneer had je gedacht”, zei ze, ik zei: „met de kerstzangdienst op Eerste Kerstdag”, dan waren het koor en het muziekkorps in de kerk.

Het was de mooiste dienst van het jaar. Zo gebeurde het. Toen de vrouw terug kwam vroeg ik vol verwachting, was het een mooie dienst? De vrouw zei: „Ik hear leaver in gedegen preek”, (en daar had ik nu mijn mooiste zondag voor opgeofferd). Op een keer kwam mij heit thuis van de

kerkenraadsvergadering en zei: „Dominee heeft een zondagschool opgericht en ik heb gezegd dat jij wel leidster kunt worden”, ja zo ging dat toen.

Toen we ouder werden en verkering kregen gingen we samen naar de kerk. We hebben hier voor ons trouwen samen belijdenis gedaan en gingen naar de jonge kerk (een gespreksgroep). Hier zijn wij getrouwd. De trouwtekst was Ps. 121:8.

Dat werd de leidraad voor ons leven tot aan deze dag toe. Mijn man was jarenlang leider van de zondagschool, hij kon mooi vertellen. Al onze vijf kinderen zijn hier gedoopt. Als hij dan zondagsmorgens voor de kerkdienst een rondje met de grote jongens om was geweest en klok begon te luiden, dan zei hij: „Doorlopen jongens, de klok roept: kom! (dat deed zijn vader vroeger ook). Mijn man was altijd op het koor en later onze jongens op het korps. Ik heb een keer met Kerst met alleen onze jongste in de kerk gezeten, de anderen deden allemaal mee.

Toen mijn man ziek werd en in de rolstoel kwam, hebben ze de kerk aangepast zodat wij er steeds heen konden gaan. Ik vroeg dan aan dominee om twee bekende liederen te laten zingen, want hij kende ze allemaal wel uit het hoofd.

Hier in de kerk zijn al onze kinderen getrouwd. Toen mijn man overleed, werd hij vanuit deze kerk uitgedragen en begraven aan de noordkant van de hof. Er waren toen zes kleinkinderen en nu zijn er 15 en ze zijn allemaal gedoopt. Dat is een groot voorrecht.

In de zomer als het Kerkenpad is, ga ik met een kleinzoon langs de kerken (als mem niet kan, komt hij bij beppe). Hij vraagt dan of hij op het orgel mag spelen, meestal mag dat wel. Wij doen dit al vijf jaar, hij was nog naar elf toen we begonnen. Mensen vragen wel eens om een bepaald lied, dan denk ik: ‘Hij heeft het niet in de gaten, maar hij brengt het Evangelie’. U begrijpt, dan zit er een hele blijde beppe in de kerk. Vorig jaar gaf hij hier in de kerk zijn eerste orgelconcert, nog maar 15 jaar. Een kerk vol mensen en zijn omke speelde erbij op trompet en bugel. Het was heel bijzonder. Er tussendoor gaf hij uitlegover het orgel.

Afgelopen zomer vierden we feest, mijn 80e verjaardag. Toen we met de familie in het dorpshuis zaten, zei onze tweede zoon: nu gaan we met z’n allen naar de kerk (Ik tocht: nei de tsjerke? O, dan sil myn beppesizzer foar beppe spylje). Wij kwamen in de kerk en daar zat hethalve korps, twaalf man sterk, kinderen en kleinkinderen. Mijn zoon zei: waarom in de kerk? Omdat mem van de kerk houdt, daar altijd met haar vreugde en verdriet heen is gegaan en getroost en gesterktwordt. Wij zullen voor mem spelen en de liederen komen op de beamer, jullie kunnen meezingen. Hij vertelde er tussendoor uit mijn leven. Het was heel ontroerend en zo warm en waardevol. Aan het eind speelde mijn beppesizzer op het orgel een variatie van het lied ‘Op bergen en in dalen’, voor mij een bijzonder waardevol lied.

Ik voelde me heel rijk en gezegend, hier met z’n allen in Gods huis.

De tsjerke is mear as in gebouw fan stien

Yn Gods hûs leit in treast foar iderien

D^r krije we de segen mei

Ta krêft en blydskip foar elke nije dei.

B. Post-van der Kuur, Wjelsryp